

Sygn. akt: I C 264/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Raszkowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Maciejewska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1/ uchyła wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Brodnicy z dnia 25 maja 2017 roku w całości,

2/ oddała powództwo,

3/ zasądza od powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.296,00 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt sześć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

/ J. R. /

Sygn. akt I C 264/17

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w G. w dniu 7 marca 2017 roku wniósł do tutejszego Sądu pozew o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 3.143,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 kwietnia 2015 roku oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 15 marca 2015 roku doszło do zdarzenia drogowego, na skutek którego poprzedni wierzyciel – W. S. doznał uszkodzenia pojazdu przez sprawcę zdarzenia, który był objęty przez pozwanego obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał, że pozwany wypłacił poprzedniemu wierzycielowi odszkodowanie w kwocie 3.294,66 zł. Następnie powód nabył od poprzedniego wierzyciela wierzytelność. Wskazał, że rzeczoznawca na jego zlecenie wyliczył wysokość kosztów naprawy pojazdu na kwotę 6.438,66 zł. Zgłosił pozwanemu żądanie wypłaty dalszego odszkodowania, jednakże ten nie dokonał dalszej wypłaty.

W dniu 25 maja 2017 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny zgodny z żądaniem pozwu.

W dniu 12 czerwca 2017 roku pozwany wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego wnosząc o uchylenie wyroku zaocznego wydanego w sprawie, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że powództwo jest bezzasadne. Wskazał, że w dniu 8 maja 2017 roku strony zawarły ugodę, na mocy której pozwany wypłacił powodowi 1.000,00 zł tytułem zaspokojenia całości roszczeń dochodzonych pozwem i 500,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, natomiast powód oświadczył, że te kwoty wyczerpują jego roszczenia związane ze szkodą i zobowiązał się do cofnięcia pozwu połączonego ze zrzeczeniem się roszczenia w terminie 4 dni od otrzymania wpłaty. W dniu 11 maja 2017 roku dokonał tychże wypłat, natomiast powód nie cofnął pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W wyniku prowadzonego postępowania likwidacyjnego poprzedniemu wierzycielowi – przyznano kwotę 3.294,66 zł, o czym poinformowano go pismem z dnia 29 kwietnia 2015 roku.

(dowód: kopia pisma z dnia 29 kwietnia 2015 roku – k. 6 akt)

Do pisma załączono kosztorys z dnia 15 marca 2015 roku, z którego wynikało, iż pozwany wyliczył koszt naprawy pojazdu na tą właśnie kwotę.

(dowód: kopia kosztorysu z dnia 15 marca 2015 roku – k. 7 – 13 akt)

W dniu 1 grudnia 2016 roku poprzedni wierzyciel – W. S. zbył na rzecz powoda roszczenie szkodowe za kwotę 600,00 zł.

(dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 19 akt)

W dniu 21 stycznia 2017 roku na zlecenie powoda została wykonana kalkulacja naprawy pojazdu i wyceniono ją na kwotę 6.438,50 zł bez VAT.

(dowód: kalkulacja z dnia 22.01.2017 roku – k. 14 – 18 verte akt)

W dniu 30 stycznia 2017 roku powód zgłosił w drodze mailowej pozwanemu dalsze roszczenie, żądając wypłaty różnicy pomiędzy kwotą wypłaconą, a kwotą wyliczoną przez rzeczoznawcę w ramach zleconej wyceny. Tego samego dnia pozwany potwierdził przyjęcie zgłoszenia.

(dowód: wydruki e-mail – k. 20 – 21 verte akt)

W dniu 8 maja 2017 roku pełnomocnik powoda przyjął warunki ugody z pozwanym. Z treści ugody wynikało, iż pozwany miał zapłacić na rzecz powoda 1.000,00 zł bez odsetek tytułem dopłaty odszkodowania wynikającego z rzeczowej szkody oraz kwotę 500,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Zapłata tychże kwot miała w pełni zaspokoić roszczenia związane ze szkodą. Ponadto pełnomocnik powoda zobowiązał się cofnąć pozew w terminie 4 dni od zaksięgowania tychże kwot na rachunku powoda.

(dowód: kopia ugody z dnia 08.05.2017 roku – k. 51 akt)

W dniu 10 maja 2017 roku pozwany potwierdził ugodę, zaś w dniu 11 maja 2017 roku dokonał na rzecz powoda wypłaty wskazanych w ugodzie kwot.

(dowód: kopia pisma z dnia 10 maja 2017 roku – k. 53 akt, potwierdzenia przelewu – k. 54 i 55 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez strony kopie dokumentów, których treść nie była przez strony kwestionowana. Sąd dał wiarę tymże dokumentom.

W pierwszej kolejności należało zbadać skuteczność cesji, a tym samym również prawo powoda do zgłaszania roszczeń względem pozwanego.

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z § 2 tegoż przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Umowa przelewu zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem – W. S. a powodem była zawarta prawidłowo, zatem powód nabył prawa do wierzytelności i tym samym miał legitymację procesową do zgłaszania roszczeń względem pozwanego.

Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody zgodnie z art. 436 § 1 k.c., ponosi odpowiedzialność przewidzianą art. 435 k.c., w myśl którego prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Jednakże z mocy § 2 art. 436 k.c. w przypadku zderzenia się mechanicznych środków komunikacji naprawienie szkody pomiędzy posiadaczami tych pojazdów następuje na zasadach ogólnych, tj. przede wszystkim wynikającym z art. 415 k.c. kreującym odpowiedzialność odszkodowawczą na zasadzie winy. W niniejszej sprawie ten reżim odpowiedzialności deliktowej miał zastosowanie.

Skoro pozwany przyznał w pierw odszkodowanie pierwotnemu wierzycielowi, to oznacza, że uznał on swoją odpowiedzialność – szkoda musiała zatem powstać w warunkach opisanych powyższymi przepisami.

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) odszkodowanie z ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów przysługuje jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W myśl art. 19 ust. 1 powołanej ustawy uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem obowiązkowym, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Opierając się zaś na przesłankach obowiązku naprawienia szkody wynikającym z art. 415 k.c., zasadzie związku przyczynowego jako przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej wynikającej z art. 361 k.c. oraz biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, Sąd zważył, iż bezsporna była zasada odpowiedzialności pozwanego.

Jednocześnie pozwany podnosił zarzut zawarcia w sprawie ugody, która w pełni wyczerpywała roszczenia między stronami. Treść ugody jasno wskazywała, że zapłata kwoty 1.000,00 zł tytułem odszkodowania i 500,00 zł tytułem kosztów procesu w pełni zaspokoi roszczenia powoda. W zamian zobowiązał się on cofnąć pozew.

Zgodnie z art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego. Ustępstwa czynione przez strony mogą mieć na celu uchylenie niepewności, co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnienie ich wykonania albo uchylenie istniejącego lub mogącego powstać

sporu. Ugoda jest umową, która umożliwia likwidowanie konfliktów na drodze kompromisu bez konieczności odwoływania się i angażowania osób trzecich. Uzasadnieniem dla zawarcia ugody może być niepewność stron w zakresie ich sytuacji prawnej, która oceniana jest w kategoriach subiektywnych. Istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnie ustępstw w zakresie oczekiwanych rezultatów stosunku prawnego regulowanego przez strony.

Treść ugody może być przy tym badana przez Sąd pod kątem jej ważności.

Zgodnie z przepisem art. 58 ust. 1 k.c., czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Zgodnie z § 2 tegoż przepisu, nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Zatem prawidłowo sporządzona ugoda, niesprzeczna z prawem i zasadami współżycia społecznego jak również nie zmierzająca do obejścia prawa wiązała strony w pełni.

Skoro pozwany wypłacił powodowi kwoty 1.000,00 zł i 500,00 zł, które miały w pełni wyczerpać jego roszczenia, powództwo winno zostać oddalone.

Jednocześnie należy wskazać, że to powód nie wywiązał się z postanowień ugody. Z jej treści wynikało, iż winien on cofnąć pozew w terminie 4 dni od zaksięgowania wpłat na swoje konto. Nie uczynił tego.

Należy podkreślić, że zasadne podniesienie zarzutu powagi rzeczy ugodzonej wywołuje skutek materialnoprawny w postaci odmowy uwzględnienia powództwa o roszczenie objęte przedmiotowym zakresem ugody zawartej w innym postępowaniu (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 25 lutego 1998 roku, II CKN 618/98).

Wobec powyższego, powództwo nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 347 k.p.c., po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Przepis art. 332 § 2 stosuje się odpowiednio.

W konsekwencji powyższego, należało uchylić wyrok zaoczny wydany w sprawie z dnia 25 maja 2017 roku i oddalić powództwo, o czym orzeczono w punkcie pierwszym i drugim sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł o przepis art. 98 k.p.c., uznając powoda za stronę przegrywającą proces.

Zgodnie z ugodą powód powinien był cofnąć pozew – czego nie uczynił, będąc jednocześnie świadomym zaspokojenia w pełni roszczenia powoda. Należy go zatem uznać za stronę przegrywającą proces i zasądzić od niego na rzecz pozwanego koszty procesu.

Na orzeczone w punkcie trzecim koszty procesu składały się następujące kwoty:

- 17,00 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa,
- 79,00 zł tytułem uiszczonej opłaty sądowej od sprzeciwu,
- 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sędzia